

дружно да коледуватъ и суровакатъ. И всѣка сжбота следъ обѣдъ се събираха въ избата при „смока“, шушукаха, бъркаха въ джебоветъ си и излизаха ухилени. „Смоктъ“ всѣка седмица ставаше по-тежъкъ. Мина и Великденъ, разнасяха яйца и козунаци. И следъ това пакъ ходѣха въ избата.

Наближаваше краятъ на учебната година. Тъкмо срещу Божуровския лѣтенъ панаиръ, Савата свика дружината.

— Момчета! На васъ лъжа, мене истина — свърши се вече! Днесъ ще пустнемъ „смока“.

— У-р-р-а! Бате Сава! — викнаха всички.

— Сега хайде на аязмото! — рече Савата, метна кутията и тръгна начело на дружината.

Стигнаха до извора, насѣдаха, сбраха глава до глава. Очичкитъ имъ блестѣха. Савата отвори съ ножчето си залепения капакъ на кутията и изсипа всичко на земята. Цѣлъ купъ петолевки и дребни левове се издигна предъ тѣхъ.

— И-х-и-и! — хлъцна смаянъ Диньо, — мамичко, колко пари!...

Отдѣлиха едритъ пари отъ дребнитъ и заброиха. Когато стигнаха до последния левъ, Савата изведнажъ скочи,